

Voor altijd.

Pip.

Toen die politieagent voor de deur stond, wist ik het meteen. Op de één of andere manier voelde ik het gewoon. Hij nam ons mee naar de keuken en vroeg of we even wilde gaan zitten. We, mijn moeder en ik, deden wat hij zei en namen plaats aan de keukentafel. De politieagent begon heen en weer te lopen en aan zijn gezicht zag je dat hij het er moeilijk mee had.

Wat hij toen allemaal verteld heeft, weet ik niet meer. Alleen het eerste wat hij zei, weet ik nog dondersgoed.

“We hebben Odile levenloos aangetroffen,”

Het leek alsof mijn wereld instortte. Het enige wat ik nog denken kon was:

Odile & Pip is niet meer. Odile is er niet meer.

Beau.

“Doe nou voorzichtig gek kind,” zeg ik lachend maar stiekem ook bang tegen Anna. Ik zit bij haar achterop op haar gloednieuwe Vespa.

“Ik doe echt wel voorzichtig hoor,” antwoordt Anna lachend.

“Dat hoop ik maar,” antwoord ik. Eigenlijk weet ik wel zeker dat ze voorzichtig zal doen, ze zal het zichzelf nooit vergeven als er met mij iets zou gebeuren. Daarbij zal haar moeder het haar nooit vergeven als er iets met haar nieuwe Vespa zal gebeuren.

We staan inmiddels voor een stoplicht, dus zijn we veilig.

“Groener wordt hij niet,” zeg ik lachend als het licht op groen springt en Anna ver in gedachten blijft staan. Ze geeft gas en lachend racen we de kruising over.

Tot een rode auto een eind aan onze droom maakt. Vanaf dat moment is alles niet meer dan een zwart gat. *Een heel donker zwart gat.*

Pip.

Mijn school heb ik afgemaakt. Alles op de automatische piloot. Zelf had ik er mee willen stoppen, maar mijn moeder heeft me overgehaald door te gaan. Mede dankzij haar heb ik nu mijn VWO diploma op zak.

Maar nu val ik in een gat. Mijn hele vakantie was vol geplant.

Odile & Pip samen naar Chersonisos, de beest uithangen.

Odile & Pip bungeejumpen in Scheveningen.

Odile & Pip een dagje Efteling.

Odile & Pip Clini clown spelen in het plaatselijke ziekenhuis. Omdat haar kleine zusje dat zo gemist had toen ze daar lag.

We zouden zelfs samen aan onze rijlessen beginnen.

Maar Odile & Pip is niet meer.

Beau.

“Waar blijft die godvergeten ambulance? Heeft iemand überhaupt gebeld?” hoor ik ergens een stem zeggen.

“Ze schijnen er ergens niet langs te kunnen,” is het antwoord.

“Ik heb een EHBO diploma, laat mij eens kijken,” hoor ik zeggen. Ik wacht rustig af tot er iemand naar mij toe komt, maar er komt nog niemand.

“Die ambulance moet echt snel komen, anders gaat ze het niet halen. Hoe gaat het met die ander?” hoor ik weer iemand zeggen. Ik probeer te zeggen dat met mij alles goed gaat, maar als ik merk dat ik niet kan praten, besef ik dat niet alles goed gaat.

“Daar komt de ambulance aan,” hoor ik iemand roepen. Heel ver weg hoor ik het geluid van sirenes, sirenes die steeds dichterbij komen.

Laat ze in godsnaam op tijd komen.

Pip.

Omdat ik niet makkelijk over mijn gevoel kan praten, heb ik besloten mijn dagboek weer te gebruiken. Dit dagboek heb ik ooit van Odile gehad voor mijn verjaardag. Alles in mijn kamer doet me aan haar denken.

Daarom ben ik bijna niet meer thuis. Ik hou me groot waar anderen bij zijn, voor zover dat lukt. Meestal ga ik als ik alleen ben naar het bos. Dan ga ik op de open plek zitten, waar ik altijd met Odile zat en denk ik aan die goeie

oude tijd. Aan de keren dat we daar met zijn tweetjes gingen picknicken. De keren dat we samen gingen winkelen. De keren dat we ons klaar maakte voor het uitgaan. We deden alles samen.

Hoe ga ik dit ooit overleven?

Beau.

Langzaam open ik mijn ogen en zie mijn moeder. Ze zit naast me en houdt mijn hand vast.

“Larry! Ze is wakker,” hoor ik haar zeggen. Ik tover een glimlach op mijn gezicht en bedenk me dat het vast wel goed is dat ik nog weet dat dit mijn moeder is en dat mijn vader Larry heet. Dan heb ik in ieder geval geen hersenletsel, toch? Mijn vader loopt naar me toe en kijkt naar me.

“Ik haal de dokter,” zegt hij en loopt weer weg. Even later komt hij terug met nog een man. De man stelt zich voor als dokter Chambers. Hij begint allerlei vragen aan me te stellen, op de automatische piloot geef ik antwoord.

“Heb je verder nog vragen?” vraagt hij na afloop van zijn kruisverhoor.

“Anna. Hoe is het met Anna?” vraag ik zacht.

Hij richt zich tot mijn moeder en vraagt zachtjes: “Weet ze het nog niet?”

“Natuurlijk weet ze het nog niet. Ze is net wakker,” antwoordt mijn moeder bits.

“Beau. Anna is er niet meer,” zegt de dokter zachtjes.

“Dat kan niet, dat kan niet,” antwoord ik en begin te huilen. Ik besluit dat dit het laatste is wat ik zeg, tot ik weer bij Anna ben, zal ik mijn mond houden.

Pip.

Ik heb net iets bedacht in het bos. Ik ga één van de dingen die ik samen met Odile zou doen, alleen doen. De rest laat ik schieten. Op dit moment zit ik nog steeds in het bos en stel ik aan Odile de vraag welke van de dingen ik ga doen.

“Wordt het de vakantie? Als jij vind dat het die word, geef dan een teken. Desnoods gooi je een dennenappel op mijn hoofd,” fluister ik zachtjes.

“Een dennenappel op mijn hoofd is een ja. Als hij ergens anders komt, is het een nee,” fluister ik er achter aan.

Er gebeurt een hele tijd niets, tot er ineens een dennenappel valt. Vijf meter naast me, nee dus.

“Het bungeejumpen dan?” fluister ik weer. Voor de tweede keer valt er een dennenappel naast me neer, alweer nee. Gelukkig maar, want het lijkt me dood eng.

“De Efteling?” fluister ik. Het is maar goed dat mensen mij hier niet zien, want die zullen allemaal denken dat ik gek ben. Misschien nemen ze me wel gevangen om me daarna in een dierentuin te stoppen. Er valt een dennenappel op mijn schoot. Waarschijnlijk is dit een nee, want hij raakte mijn hoofd niet, maar hij viel ook niet naast me. Als alle andere dingen nu een nee zijn, zal ik naar de Efteling moeten gaan.

“Rijlessen?” fluister ik zachtjes. Honderd meter verderop valt er een dennenappel op de grond. Gelukkig maar, want ik had er toch geen geld voor gehad.

“Clini clown spelen?” fluister ik en nog voordat ik het helemaal uitgesproken heb, valt er een dennenappel boven op mijn hoofd.

Beau.

“Ik ben Shanna en ik ben je persoonlijke verzorgster. Als je iets wilt vragen of wilt zeggen dan zal ik er voor je zijn. Als je op dit knopje drukt, dan kom ik direct. Je hebt van de arts gehoord dat we je nog een paar dagen willen houden. We zullen het heel erg leuk maken,” zegt Shanna.

Dat mens ik knettergek. Leuk maken? Terwijl je in het ziekenhuis ligt en je beste vriendin dood is? Hoe komt ze erbij. Ik kijk haar aan en zeg niets.

“Ik ga nu even naar een andere patiënt. Druk maar op het knopje als je me nodig hebt,” antwoordt ze en loopt weer weg. Waarschijnlijk heeft ze eindelijk door hoe belachelijk alles wat ze zegt klinkt.

Ik zou haar natuurlijk helemaal gek kunnen maken, door honderd keer op het knopje te drukken. Maar waarom zou ik mijn energie aan haar verspillen?

Pip.

Ik ben gister bij het ziekenhuis geweest en nadat ik echt iedereen gezien had, werd ik doorgestuurd naar één of ander hoofd van één of andere afdeling. Het leek haar een leuk idee en ze heeft me een week gegeven om het uit te proberen. We hebben afgesproken dat ik kinderen ga voorlezen. Ik begin om negen uur en dan heb ik om één uur een uurtje pauze. Om twee uur begin ik weer tot vier uur.

Vandaag ben ik begonnen en mijn naam is door de zieke kinderen omgedoopt naar Pip de Pipo. Ze zitten in een kring om me heen en luisteren aandachtig naar het verhaal dat ik voor lees. Ik heb van thuis een boek mee genomen wat mijn oma altijd voorlas als ik bij haar ging slapen. Iedere keer weer, en ik moet je zeggen dat ik vaak bij mijn oma geslapen heb vroeger.

Beau.

Mijn moeder zit naast mijn bed en blijft maar praten. Ze heeft het over van alles en nog wat. Allerlei dingen die er niet toe doen. Eigenlijk doet niets er nu nog aan. Mijn wereld is in elkaar gestort op het moment dat die rode auto onze kant op kwam, op het moment dat Anna is gestopt met ademen.

Ineens staan mijn dokter en een politieagent in mijn zo gezellige ziekenhuiskamer. Mijn moeder loopt naar ze toe en ik hoor ze zachtjes praten. Ik kan er niet veel van verstaan en eigenlijk interesseert het me ook helemaal niets.

“Gecondoleerd,” zegt de agent en steekt zijn hand naar me uit. Ik schud zijn hand en kijk hem aan. Mijn moeder en de dokter staan nog steeds te praten verderop in mijn kamer.

“Ik kwam je vertellen dat de man die de auto bestuurde veel te veel gedronken had. Ik dacht dat je dat wel wilde weten,” verteld de agent. Ik kijk hem aan met een nietszeggende blik. Waarom zou het me in godsnaam interesseren dat die man teveel gedronken had? Krijg ik Anna daarmee terug?

“Ze praat niet,” hoor ik mijn moeder zeggen.

Inderdaad, ik praat niet.

Pip.

Ik heb pauze en ik ben onderweg naar het ziekenhuisrestaurant. Ik vind het heerlijk om al die kleine kindertjes voor te lezen. Ik vergeet bijna al mijn eigen leed door alles wat ik hier zie. Ik ben inmiddels in het restaurant aangekomen en heb een broodje besteld.

“Jij bent Pip toch? Het meisje dat de kinderen voorleest,” vraagt de vrouw achter de balie.

“Dat klopt,” antwoord ik.

“Deze is van mij. Omdat ik het geweldig vind dat je dit vrijwillig doet,” zegt ze en geeft me het broodje.

“Wat aardig van u,” antwoord ik en glimlach naar haar. Ze glimlacht terug en helpt de volgende klant. Ik loop door en neem plaats aan een tafel bij het raam.

“Sorry dat ik u stoer. Maar ik hoorde de baliejuffrouw net zeggen dat jij Pip bent. Klopt dat?” haalt een vrouwenstem mij uit mijn gedachten. Ik draai me om en zie een vrouw naast me zitten. Ze heeft rode ogen en een ingevallen gezicht.

“Dat klopt,” antwoord ik en glimlach naar haar.

“Ik wilde even zeggen dat ik het ook geweldig vind dat je dit doet. Mijn zoontje van zeven ligt hier en ik heb hem vandaag voor het eerst in drie maanden weer zien lachen, dankzij jou. Dank je wel,” zegt de vrouw en produceert een glimlach.

“Geen dank. Ik doe het graag,” antwoord ik.

Nu weet ik zeker dat ik door deze ‘proefweek’ heen moet én ga komen.

Beau.

Het leek mijn moeder een geweldig idee om allerlei mensen uit te nodigen. Waarschijnlijk hoopt ze dat ik dan weer ga praten. Daarom zit ik al de hele dag met allerlei ooms en tantes opgescheept. Ze praten allemaal aan één stuk door en vragen van alles. Ik kijk ze alleen maar aan en de meeste begrijpen dat ik niet wil praten. Dan praten zij nog even door, maar geven na vijf minuten op. Dus nemen ze afscheid en vertrekken ze weer. Dan gaan ze gewoon weer naar huis en verder met hun heerlijk volmaakte leventje.

Kon ik de tijd maar terug zetten, dan had ik er voor gezorgd dat dit hele stomme rot ongeluk nooit plaats gevonden had. Dat Anna en ik nu samen een geweldig feestje vierde omdat we geslaagd waren. Maar natuurlijk

kan dat niet. Alles wat ik op dit moment wil, kan niet. Maar dat kan ook komen omdat ik op dit moment maar één ding wil. Anna.

Pip.

Als ik de grote zaal op loop, hoor ik van achter me mijn naam roepen. Ik draai me om en zie de vrouw die net ook in het restaurant was.

“Mijn man heeft een paar boeken mee genomen van thuis. Ik dacht dat je daar misschien wel uit wilde lezen,” zegt de vrouw en geeft me een stapeltje boeken.

“Dank u wel,” antwoord ik. Samen lopen we de zaal verder in. Ik ga in het midden op een groot kleed zitten. De kinderen komen allemaal om me heen zitten. De vrouw gaat ook zitten en neemt een jongetje op schoot.

“Je vind het toch niet erg als ik er bij blijf? Mijn zoontje wil graag dat ik naar Pip de Pipo kom kijken,” zegt de vrouw verlegen lachend.

“Natuurlijk niet,” antwoord ik. Als alle kinderen zitten, begin ik.

“Ik ga jullie een verhaaltje voor lezen uit het boek: De dikke meester Jaap. Sommige van jullie kennen het misschien al, maar sommige niet. Het verhaaltje heet: Meester Jaap en het wc-rollengevecht,” vertel ik en begin te lezen. De kinderen luisteren aandachtig en bij de meeste verschijnt een grote glimlach op het gezicht.

Beau.

Het laatste kwartier heb ik geen bezoek meer gehad en dat vind ik eigenlijk alles behalve erg. Mijn moeder is ook even weg, wat ik ook niet heel erg vindt. Ze blijft maar tegen me aan praten en vragen stellen. Ik snap best dat ze grappig wilt doen, dat ze me graag ziet lachen. Maar op dit moment valt er gewoon niets te lachen. Ooit las ik ergens een gedichtje, wat ik nu de hele tijd in mijn hoofd heb. Ik pak pen en papier van mijn nachtkastje en begin te schrijven.

Ik hoef geen sterren meer, laat ze vergaan.

Vernietig ook de zon, doe weg de maan.

Giet leeg de oceaan en kap het woud.

Want er is niets dat nu zijn waarde nog behoudt.

Ik leg het weer weg en doe mijn ogen dicht. Meteen val ik in slaap en ga ik naar de wereld waar alles nog steeds goed is. Mijn droomwereld.

Pip.

Op dit moment zit ik op de fiets naar huis. Ik heb zin in morgen. Wat voor een normaal iemand niet heel bijzonder zal zijn, maar voor mij wel. De laatste keer dat ik ergens zin had, was toen Odile nog leefde en dat is inmiddels alweer bijna een maand geleden.

Ik had dit graag samen met haar willen doen, maar dat gaat niet. Door haar dood ben ik een stuk sterker geworden. Vandaag was de eerste keer dat ik dat echt merkte en voelde. Ik weet dat ze altijd bij me is en ik weet dat zij wilt dat ik dit doe.

“Hoe was het in het ziekenhuis?” vraagt mijn moeder als ik de keuken binnen stap.

“Leuk. Het is heel dankbaar werk,” antwoord ik.

“Ik vind het fijn dat je eindelijk weer iets leuk vind,” antwoordt mijn moeder en komt bij me aan de keukentafel zitten. Ik vertel haar over mijn dag en zij verteld over haar dag.

Net als vroeger.

Beau.

Als ik de volgende ochtend om half elf wakker word, zie ik dat iemand het papiertje opgehangen heeft. Nu hangt recht voor me, naast de tv die ik nog geen ene keer aan heb gehad, het blaadje met het gedicht.

Shanna komt mijn kamer in om iets te verwisselen of zoiets.

Ik zou haar willen vragen of zij het heeft opgehangen, maar op de één of andere manier weet ik gewoon zeker dat het niet zo is. Dus vraag ik het maar niet, want dan zou ik moeten praten en dat is nou net iets wat ik de laatste paar dagen niet deed.

Shanna begint tegen me te praten. Dat ze het zo erg vindt en dat het haar heel moeilijk lijkt als je je beste vriendin kwijt raakt en dat soort dingen. Ik kijk haar aan, doe mijn ogen dicht en probeer weer wat te slapen.

Snappen ze dan niet dat ik hier echt geen zin in heb?

Pip.

Het hoofd van de afdeling had gevraagd of ik wilde kijken op een andere afdeling. Daar waren een paar kinderen tussen de veertien en de zeventien. Ze dacht dat het de kinderen misschien leuk zou lijken om eens iets te doen. Dus moest ik gaan kijken of er mensen waren die daar zin in hadden en die dan mee nemen. Er is namelijk een speciale hal beneden, waar allerlei dingen zijn. Die hal werd alleen niet zoveel meer gebruikt omdat er te weinig begeleiding was. Maar het leek haar een goed idee om mij daar dan neer te zetten. 's Ochtends kan ik dan de kleintjes voorlezen en 's middags met de grotere naar die hal.

Ik heb een paar kinderen kunnen vinden die het wel eens willen proberen. Er was ook een meisje dat zo verschrikkelijk veel op Odile leek. Helaas lag zij te slapen en heb ik haar dus niet kunnen vragen. Toen ik haar zag, dacht ik echt even dat de politie een fout gemaakt had. Dat Odile niet dood was, maar gewoon in het ziekenhuis lag. Maar natuurlijk is dat niet zo.

Beau.

Waarschijnlijk snappen ze echt niet dat ik geen zin heb in medelijden en dat soort dingen. Waarschijnlijk snappen ze ook niet dat ik geen zin heb om naar een hal te gaan om heel fijn spelletjes te doen. Of ze kunnen verdomde goed doen alsof ze het niet snappen.

Inmiddels sta ik in een hal waar allerlei kinderen spelletjes doen. Mijn moeder heeft me hier gedumpt en is zelf gewoon snel weer weg gegaan. Waarschijnlijk denkt ze dat ik hier vrolijker van word of zoiets.

“Odile?” hoor ik achter me iemand vragen. Ik draai me niet om, omdat ze het waarschijnlijk niet tegen mij heeft.

Dan voel ik een kloppje op mijn schouder.

“Odile? Ben jij dat?” vraagt dezelfde vrouwenstem.

Pip.

Ik weet niet wat me bezielde, maar ze deed me zo erg aan Odile denken. Ik moest het haar vragen, maar natuurlijk is ze het niet. Odile is dood en komt niet meer terug. Op de één of andere manier kan ik dat nog steeds niet accepteren.

Ik kan ook nog steeds niet accepteren dat het eigenlijk mijn schuld is. Als ik niet zo verschrikkelijk lullig geweest zou zijn en onze afspraak niet afgezegd zou hebben, zou ze nu nog geleefd hebben. Maar ze leeft niet meer en daar zou ik me bij neer moeten leggen.

Dat zou ik moeten doen, maar dat lukt me nog steeds niet.

Beau.

Die stem, die stem is precies zoals die van Anna. Ik draai me om, in de hoop Anna te zien, maar het is Anna niet. Natuurlijk is het Anna niet. Anna is dood.

“Sorry, ik dacht dat je iemand anders was maar dat kan helemaal niet. Sorry,” zegt het meisje. Ze wacht niet op een antwoord, ze draait zich om en loopt de zaal uit. Ik kijk haar verloren na.

Soms vraag ik me af waarom ik het overleefd heb. Waarom ik en waarom niet Anna? Waarschijnlijk hadden ze het allerbest ons allebei mee kunnen nemen naar de andere wereld.

Pip.

Dat meisje doet iets met me. Ze lijkt zoveel op Odile, dat ze gemakkelijk haar jongere zusje had kunnen zijn. Iedere keer als ik haar zie, moet ik aan Odile denken. Vandaag kon ik het even niet meer aan. Ineens werd ik zo verschrikkelijk verdrietig en op de één of andere manier ook ontzettend boos. Ik moest daar zo snel mogelijk weg want anders had ik alles wat binnen handbereik lag kapot gegooid.

Waarom moet het allemaal zo verschrikkelijk oneerlijk zijn?

Beau.

Mijn moeder heeft de krant voor me meegenomen. Normaal leg ik hem altijd naast me neer zonder er ook maar één letter uit te lezen. Maar op de één of andere manier heb ik hem nu toch gelezen.

Ik heb weinig opgeslagen van wat ik gelezen heb, maar één zin spookt door mijn hoofd. Wat waarschijnlijk door de foto kwam die er bij stond. Op de foto stond een vrolijk meisje, ze had een mooie lach en een vrolijke twinkeling in haar ogen. Ze was mooi om te zien, maar het maakte me ook bang. Ze leek zo verschrikkelijk veel

op mij. Onder de foto stond een zin, de zin die nu de hele tijd al door mijn hoofd spookt.
“De verdachte in de moordzaak op Odile Berends, zie foto, is vrijgelaten bij gebrek aan voldoende bewijs,”

Pip.

Ze hebben die godvergeten tering eikel laten gaan. Bij gebrek aan bewijs. Hij was haar ex en hij kon het niet verkroppen dat zij hem aan de kant zette.

Dan zeggen ze bij de politie dat ze je op de hoogte houden en vervolgens moet je het in de krant lezen. Ik ben meteen naar het politiebureau gereden en je raad nooit wat ze daar zeiden. ‘We wilde je net bellen,’
Nou ik hoop dat die mensen het zelf geloven, dan zijn er in ieder geval nog mensen die die ongelofelijke onzin geloven.

Beau.

Ik lig weer in mijn bed. Shanna is net mijn kamer ingekomen en controleert van alles. Ze praat niet meer tegen me, waarschijnlijk heeft ze eindelijk door dat wat ze zegt mij toch niets interesseert.

Ik doe mijn ogen dicht, maar ik kan alleen maar aan twee dingen denken. Het meisje van de foto, Odile Berends, en het onbekende meisje. De blik in de ogen van het onbekende meisje kwam me zo bekend voor.

Intens verdriet en woede. Helemaal in zichzelf gekeerd.

Een beetje zoals ik me voel.

Pip.

Gisteravond ben ik vroeg naar bed gegaan. Ik voelde me zo moedeloos en had nergens zin in.

Vanmorgen kon ik amper mijn bed uit komen, maar ik moest wel. Nu zit ik op de fiets naar het ziekenhuis.

Overal waar ik kijk zie ik vriendinnen, kletsend en lachend.

Ik word daar zo ontzettend jaloers en verdrietig van. Zij kunnen dat nog doen, maar bij mij was het allemaal in één klap voorbij. Het lijkt wel alsof ik ineens volwassen geworden ben, ik ben niet meer de jonge, zorgeloze Pip als voorheen.

Dan zie ik vanuit mijn ooghoek een maar al te bekend iemand. Pieter. Pieter de ex van Odile. Pieter de jongen die Odile van haar leven beroofd heeft en daarbij mij ook onbewust.

Ineens word het helemaal zwart voor mijn ogen. Ik zal hem krijgen, die godvergeten tering eikel. Als de politie het niet doet, doe ik het zelf wel.

Beau.

Ik ben onderweg naar de spelletjeshal. Ik wil dat meisje, met die stem van Anna en die verdrietige ogen, nog een keer zien. Op de één of andere manier doet ze me zo aan Anna denken, dat ik me zo veilig en vertrouwd bij haar voel. Als ik bij de spelletjeshal ben, kijk ik om me heen op zoek naar haar.

“Zoek je iemand?” vraagt een stem. Ik kijk achterom en zie een meisje staan. Niet het goede meisje. Ik kijk langs haar op zoek naar het goede meisje. Ik zie haar niet en teleurgesteld loop ik in de richting van mijn kamer.

Tot ik haar zie. Met rode ogen en mascara op haar wangen loopt ze de trap op.

Pip.

Hij heeft gelijk. Hij zei dat het mijn schuld was en hij heeft gelijk. Het is mijn schuld. Als ik onze afspraak niet afgezegd had, dan zou ze nu nog leven.

Mijn benen gaan steeds sneller. Mijn ogen zijn vol tranen en mijn wangen zijn hoogstwaarschijnlijk zwart van de uitgelopen mascara. Nog twee trappen en dan ben ik op de plek waar ik zijn moet. De tranen beginnen voor de honderdste keer te stromen. Het lijkt me een fijn idee om mezelf dood te huilen maar ik geloof niet dat zoiets kan.

Nog één trap en dan ben ik er. Op het dak.

Beau.

“Wacht,” zeg ik. Ik was even bang dat mijn stem het niet meer zou doen omdat ik hem al een hele tijd niet gebruikt had.

Het meisje draait zich geschrokken om en kijkt me aan. Haar ogen zijn vol tranen en haar wangen zijn zwart.

“Waarop?” vraagt ze. In haar ogen valt niets anders dan verdriet te lezen.

“Het lijkt me gezelliger om het samen te doen. Denk je ook niet?” vraag ik en ga op de rand zitten.

Waarschijnlijk zal iedereen me voor gek verklaren, maar ik heb hier toch niets meer te zoeken.

“Je bent gek,” antwoordt het meisje.

“Knettergek. Maar ik meen het wel. Als jij gaat, ga ik met je mee,” antwoord ik vastberaden. Dan maar gek.

Pip.

“Waarom zou je met mij samen hier en nu van dit gebouw willen springen?” vraag ik en ga voorzichtig naast haar zitten.

Dan begint ze te vertellen, de woorden stromen uit haar mond en blijven komen. Ze verteld over het ongeluk, over Anna, dat ze niet meer wilde praten, dat ik haar aan Anna deed denken. Alles. Ze verteld met een lach over de tijden die ze nog samen waren. Huilend verteld ze over de tijd zonder haar en hoe erg ze haar mist.

Ik huil met haar mee en het voelt allemaal zo verschrikkelijk herkenbaar.

Als ze klaar is met vertellen, vraagt ze waarom ik wil springen. Ik vertel haar alles, over Odile en mijn schuldgevoel. We lachen en huilen samen boven op het dak van het ziekenhuis. En even voel ik me weer zoals toen. Toen in de tijd dat Odile er nog was.

Dan beseft ik me iets. Odile is er nog steeds, misschien niet meer in levende lijve. Maar zeker in mijn herinnering, hart en hoofd.

Odile & Pip.

Pip & Odile.

Voor altijd.

Beau.

Daar lachend en huilend boven op het dak van het ziekenhuis heb ik me iets beseft. Anna was niet de enige die om mij gaf. Mijn ouders geven verdomd veel om me. Alle mensen die langs geweest zijn, geven om mij. Ik heb hen verdriet gedaan omdat ik verdriet om Anna had. Als ik nu gesprongen was, had ik ze nog veel meer pijn gedaan. Dat wil ik helemaal niet.

Ooit ga ik leren leven met het feit dat Anna hier niet meer echt is. Zoiets heeft tijd nodig, veel tijd. Maar die tijd heb ik. Ik ben nog jong en ik heb nog een heel leven voor me. Het zal niet makkelijk worden, maar het moet.

Het moet, voor mijn ouders, voor al mijn andere familie en vrienden, voor mezelf én ook zeker voor Anna. Nu één van ons dood is, hoeft de ander niet ook dood.

Ik kom dit leven door en zal er voor zorgen dat ik honderd word. Anna zal mij daarbij helpen en steunen. Ik ben blij dat ik haar gekend heb. Anna is er altijd voor mij geweest en dat zal nu nog zo zijn.

Voor altijd.